

Sygnatura akt VIII C 1277/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2022 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 1.384 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
3. zwraca na rzecz strony powodowej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 681,92 zł (sześćset osiemdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki;
4. zwraca na rzecz strony pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 16 zł (szesnaście złotych) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt VIII C 1277/20

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2020 roku powód (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 3.491,39 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 października 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności powód, będący autoryzowanym serwisem naprawczym marki R. i D., dokonał naprawy pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego. Koszty naprawy miały być pokryte przez ubezpieczyciela (...) SA z polisy **AutoCasco** ubezpieczonego klienta. Z tytułu przeprowadzonej naprawy powód wystawił fakturę, w zakresie której pozwany uznał wszystkie wymienione w niej czynności, obniżył jednak stawkę za rbg, zakwestionował współczynnik odchylenia dla materiałów lakierniczych na poziomie 121% oraz koszty obsługi szkody oraz mycia pojazdu, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...).

(pozew k . 5-8)

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, iż pozwany przyjął odpowiedzialność za przedmiotową szkodę jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji i dokonał wypłaty odszkodowania w łącznej kwocie 17.833,01 zł tytułem kosztów naprawy – jako szkoda częściowa. Pozwany dokonał weryfikacji kosztów naprawy, wskazanych przez powoda, do wysokości średnich cen części i usług danego rodzaju obowiązujących na rynku lokalnym. Nadto zakwestionował zasadność poniesienia kosztów mycia całego auta i obsługi szkody. Zdaniem pozwanego przy tak wysokiej stawce rbg (200 zł netto) należy założyć, iż w nią w kalkulowane są koszty czynności ubocznych takich jak mycie pojazdu.

(odpowiedź na pozew k. 68-71)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki R. i D.. W ramach wykonywanych napraw pojazdów powód stosuje jedynie lakiery marki p. (...) oraz (...), nie stosuje natomiast produktów firmy (...)/N..

(wyciąg z kontraktu handlowego k. 54 , wyciąg z umowy współpracy k. 55 oświadczenie k. 56, okoliczności bezsporne)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki R. o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego, należącego do W. S.. Poszkodowana miała zawartą z pozwanym (...) S.A. umowę dobrowolnego ubezpieczenia pojazdu AutoCasco w wariantcie serwisowym,

(okoliczności bezsporne, polisa k. 28-30, dowód rejestracyjny k. 22-23)

W dniu 2 września 2020 roku powód nabył od poszkodowanej wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu odszkodowania z polisy ubezpieczeniowej sprawcy szkody, nr szkody (...) naprawy pojazdu w kwocie wyliczonej wg kosztorysu naprawy w systemie A. wg stawek 200/200.

(umowa cesji wierzytelności k. 21)

Poszkodowana zleciła powodowi naprawę pojazdu. W pisemnym zleceniu naprawy wpisano w miejscu: Operacji B „ (...) z dnia 31 sierpnia 2020; Operacji C (...), w miejscu Operacji D „lakiery, szkoda komunikacyjna: AC, nr szkody: (...)”.

(zlecenie naprawy k. 18)

W związku z wykonaną naprawą powód wystawił w dniu 17 września 2020 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 21.324,40 zł z terminem płatności do dnia 1 października 2020 roku. Pozwany zweryfikował fakturę w zakresie stawki za rbg obniżając ją z kwoty 200 zł do kwoty 145 zł, ponadto zakwestionował koszty związane z utylizacją materiałów, wypłacając łącznie kwotę 17.833,01 zł brutto.

(faktura k. 12-13, zweryfikowana faktura k. 15, pismo z 1 października 2020 r. k. 16)

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki R. o nr rej. (...) w wyniku zdarzenia z dnia 31 sierpnia 2020 r. przy przyjęciu stawki rbg na poziomie 200 zł netto wynosi 19.686,51 zł brutto, zaś przy przyjęciu stawki rbg na poziomie 145 zł netto wynosi 17.929,57 zł brutto.

Wyżej wskazane koszty naprawy pojazdu zostały wyliczone przy przyjęciu, iż Ogólne Warunki Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...), stanowią iż:

§ 17 ust. 1 pkt 1 w przypadku szkody częściowej pozwany ustala koszty naprawy pojazdu: w wariantcie serwisowym – na podstawie cen części oryginalnych serwisowych (...)

§ 17 ust. 2 W przypadku, gdy w systemach A., E. lub DAT dostępne są części oryginalne i alternatywne lub części alternatywne pochodzące od różnych producentów, wysokość odszkodowania (...) ustala uwzględniając części o najniższej cenie(...)

§ 17 ust. 3 Wysokość odszkodowania ustalana jest z uwzględnieniem zasad określonych w ust. 1 i 2. oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu,
- 2) stawki za robocizogodzinę ustalonej przez (...): w wariantcie serwisowym i optymalnym – w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu,
- 3) cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 1 i 2,
- 4) cen materiałów lakierniczych i normaliiów zawartych w systemie A., E. lub DAT).

Nieuzasadnione były koszty:

- a) jazdy próbnej, albowiem zakres uszkodzeń nie uzasadniał takiej konieczności – brak np. uszkodzeń elementów zawieszenia kół, zespołu napędowego,
- b) utylizacji materiałów – koszty te powinny być zaliczone do kosztów ogólnych podmiotu gospodarczego,
- c) przyjęcie, obsługa szkody - koszty te powinny być zaliczone do kosztów ogólnych podmiotu gospodarczego (ujęte w stawce rbg),
- d) dezynfekcji auta po naprawie, mycie i sprzątanie pojazdu – koszty te nie są związane z naprawą uszkodzeń, czyszczenie np. po lakierowaniu uwzględnione jest w kosztach lakierowania, zaś koszty dezynfekcji są doliczane do ogólnych kosztów przedsiębiorstwa,
- e) współczynnika odchylenia na materiał lakierniczy – 121%, bowiem zgodnie z § 17 pkt 3.4 koszty naprawy ustala się wg cen materiałów lakierniczych i normaliiów zawartych w systemach A., E. lub DAT.

(opinia biegłego k. 83-107, uzupełniająca pisemna opinia biegłego k. 130-142, uzupełniająca opinia pisemna k. 157-159, ustna opinia uzupełniająca protokół rozprawy z dnia 28 czerwca 2022 r. – nagranie od 00:00:52 do 00:09:49 k. 188-189)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego P. S.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Należy wskazać, iż w swojej opinii uzupełniającej biegły przyznał się do nieuwzględnienia kosztów cieniowania (lakierowania wierzchniego) drzwi PP oraz materiałów lakierniczych oraz dokonał ponownego wyliczenia kalkulacji naprawy. Na rozprawie zaś biegły wyjaśnił, dlaczego nie ma konieczności lakierowania wstępnego części dobudowanych. Miałoby to sens, gdyby lakier był metalizowany, a w tym przypadku jest lakier gładki. W tym przypadku wystarczające jest polakierowanie drzwi tylnych, błotnika tylnego i cieniowanie drzwi przednich w komorze – jedną aplikacją, wtedy jest to lakierowanie

na pojeździe. Należało dodać również dwie jednostki czasowe na pracochłonność zabezpieczenia antykorozyjnego, czego biegły nie zrobił w swoich poprzednich opiniach.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji czynnej po stronie powoda.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki R.. W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia AC, co powód wykazał załączając do pozwu polisę AC.

Na podstawie art. 6 k.c. to na powódzie, spoczywał ciężar udowodnienia faktu, iż nabył on od poszkodowanej właścicieli pojazdu wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanego z tytułu ubezpieczenia Autocasco. Tymczasem, powód tego nie wykazał, jak bowiem wynika z materiału dowodowego powód nabył od W. S. w dniu 2 września 2020 r. wierzytelność w stosunku do pozwanego, ale wynikającą z tytułu odszkodowania z polisy sprawcy szkody. Co znamienne, pozwany w odpowiedzi na pozew, potwierdził, iż przyjął on odpowiedzialność za szkodę jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i dokonał wypłaty odszkodowania w kwocie 17.833,01 zł brutto z tego właśnie tytułu. Sam zaś fakt, iż powód w sporządzonych przez siebie dokumentach wpisywał, iż naprawa jest dokonywana w ramach polisy AC, nie uzasadnia przyjęcia, iż powód nabył od poszkodowanej wierzytelność z tego tytułu.

W tym miejscu warto przypomnieć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku (II CK 556/04, OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać, co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Żądanie powództwa jest zatem zdeterminowane przez podstawę faktyczną żądania. W konsekwencji Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (por. m.in. wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08, LEX; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32, Pr. Bankowe 2008/4/22; wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93, LEX; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64). Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49). Zatem, Sąd nie mógł w niniejszej sprawie zasądzić dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania z OC sprawcy szkody. Powód nie zgłosił takiego żądania, mimo, że załączył umowę cesji wykazującą, iż z tego tytułu przysługuje mu roszczenie względem pozwanego. To, że powodowi co do zasady przysługuje wierzytelność z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, zostało również przyznane przez sam zakład ubezpieczeń w odpowiedzi na pozew.

Co istotne, powód jednocześnie nie dał – wbrew ciężarowi dowodu – podstaw do ustalenia wysokości szkody nawet w ramach Autocasco, bowiem nie przedłożył Ogólnych Warunków Ubezpieczenia obowiązujących w stosunku do osoby ubezpieczonej. Należy podkreślić, iż powód miał uprawnienie na podstawie art. 29 ust. 6 ustawy z dnia 11 września 2015 r. (Dz.U.2021.1130 t.j.) o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej żądania udostępnienia mu

przez pozwanego akt szkodowych, w tym także OWU. Niewykluczone, że postanowienia OWU były również dostępne na stronie internetowej zakładu ubezpieczeń. Sąd zauważył, iż biegły przytoczył postanowienia OWU, ale Sąd nie ma pewności co do ich prawidłowości w przypadku ubezpieczenia zawartego z W. S., bowiem postanowienia OWU mogły się zmieniać w poszczególnych okresach czasu. Dlatego, też Sąd ustalając wysokość szkody na podstawie opinii biegłego, posłużył się określeniem „przy przyjęciu, że”. Jednocześnie należy podkreślić, iż Sąd celowo dopuścił dowód z wyżej wskazanej opinii, mając na uwadze ekonomię procesową i zarzut nierozpoznania istoty sprawy, skutkujący uchynieniem wyroku, przy przyjęciu, iż powód jednak udowodnił, iż nabył od W. S. roszczenie z tytułu polisy AutoCasco. Sąd przyjmuje przy tym, iż zasadne byłoby wyliczenie szkody przy przyjęciu 145 zł netto stawki rbg, co powodowałoby, przyjęcie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu na poziomie 17.929,57 zł, co przy wypłacie odszkodowania na poziomie 17.833,01 zł, powodowałoby symboliczną dopłatę na poziomie 96,56 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddali powództwo.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1384 zł, na którą złożył się koszt wynagrodzenia pełnomocnika – radcy prawnego w kwocie 900 zł, nadto kwota 484 zł wykorzystanej zaliczki uiszczonej przez pozwanego.

Nadto na podstawie art. 84 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zwrócił na rzecz powoda kwotę 681,92 zł tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki (k. 125, 128), zaś na rzecz pozwanego kwotę 16 zł (k. 80).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.